

Finn Ougaard, varafúti:

– SO TAÐ VAR HETTA HANN VILDI

»So tað var hetta, hann vildi«. Tað vóru tey orðini, sum Finn Ougaard hugsaði 4. mai í 2010, tá ið ein maður tók ein 10 cm langan knív fram og stakk hann í lærið uttan fyri Føroya Rætt. Tí eitt visti Finn frammanundan – maðurin hevði fylgt honum í longri tíð, og onkur orsök var til tað

BARBARA HOLM

4. mai 2010. Ein dagur, sum skelkaði bæði her heima í Føroyum og ikki minst uttanlands. Ein frá ákærumyndugleikanum varð stungin niður av einum brotsmanni. Tað er ikki bara óvanligt í Føroyum, tað er eisini óvanligt í londunum kring okkum. Tí ferðaðust tíðindini skjótt út um landoddarnar. Í Føroyum vóru miðlarnir á tremur við hendingini.

»Varafútin stungin uttan fyri rættin«, stóð at lesa á øllum netmiðlunum og útvørp og sjónvarpið fylgdu hendingini bæði tann dagin og fleiri fylgjandi dagar.

Nú eru seks ár síðani, at Finn Ougaard varð stungin í lærið.

– Eg kann bara prisa meg lukkuligan, at hann ikki gav mær varandi mein, sigur Finn Ougaard, tá ið hann skal taka støðu til hendingina nú seks ár seinni.

Men hendingin vardi ikki bara ta lýtuna, tað tók at trýsta knívin í lærið á Finni. Hendingin vardi í minsta lagi eina viku. Og tá ið blóðugti knívurin rakti asfaltið uttan fyri Føroya rætt, runnu upplivingarnar frá vikuni frammanundan fram fyri Finn

Tað er munandi verri hjá offrum av veruligari tráðfylging. Eg kann illa ímynda mær, hvussu tað man vera, at vera tráðfylgdur í fleiri ár«

Finn Ougaard

Ougaard, og hann skilti týðningin av tí, hann hevði upplivað.

– Eg visti ta lýtuna, at hatta var tað, hann hevði ætlað leingi, sigur Finn Ouggard.

Í dag er hann ikki merktur av tí, men dagarnir áðrenn álopið vóru merktir av undran. Mest av øllum fyri, hvat tað var, sum hesin brotsmaðurin hevði ætlanir um at gera. Og um hvussu tað mundi fara at spæla av.

Tað byrjaði í smáum ein mánað frammanundan.

Varð tilvildarlaga útvaldur

Ein lítlan mánað áðrenn álopið sat Finn Ougaard á skrivstovu sínari. Hann hoyrði onkran larm í gongini og fór út at vita, hvat gekk fyri seg. Tað visti seg, at eitt av skrivstovufólkunum hjá ákæruvaldinum hevði av misgávum loyvt einum manni inn í gongina, hóast tað ikki er vanlig mannagongd á staðnum. Finn valdi at taka sær av málinum og fór út at tosa við mannin. Hann var komin har, tí hann vildi melda Almastovuna, tí hann metti seg ikki fáa ta stuðulveiting, sum hann helt seg hava rætt til.

– Eg greiddi honum frá, at um so

er, at man skal melda ein almennan stovn til lögreluna, so má man hava nógv prógv fyri, at okkurt beinleiðis kriminelt er farið fram, greiðir Finn Ougaard frá.

Hann tók synd í manninum og royndi at hjálpa honum sum frægast við teimum upplýsingum, sum Finn helt hann hava tørv á. Tá hevði lögrelan longu fleiri ferðir verið kallað til Almastovuna, tí maðurin hevði uppført seg harðliga um sama mál.

Finn kendist við mannin áðrenn hesa hending, tí sum ákærumyndugleiki hevði Finn hitt mannin í rættinum fleiri ferðir áður. Maðurin var fyri hetta dømdur fleiri ferðir fyri ymiskar brotsgerðir og var tí ein, sum bæði lögrelan og ákæruvaldið kendu alt til.

Men Finn royndi at taka sær av honum hendaðan dagin á skrivstovuni.

– Hann hevði sæð seg illan á skipanina og vildi hava onkran at tosa við. Og eg royndi sum frægast at tosa við hann og geva honum ta ráðgeving, eg kundi, greiðir Finn Ougaard frá.

Framhald á næstu síðu

Beint uttan fyri Føroya rætt verður Finn møttur av manninum, sum hevur runnið út fyri at fangað hann og hann stillar seg beint framman fyri Finn og sigur »her er ikki nøkur hjál at heinta«

MYND: ÁLVUR HARALDSEN

